

ΤΑΣΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

8/10

Τ. Ίαυλιφός

9-23 Νοεμβρίου 1981

GALERIE ΖΥΓΟΣ, ΟΔΟΣ ΙΟΦΩΝΤΟΣ 33, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 72.92.72
Κάθε μέρα 10-2 και 6-10. Τις Κυριακές 11-2

Γεννήθηκε στη Λιβαδιά. Μιά πόλη μέσα στον κάμπο, αντίκρυ στον Παρνασσό. Τη θάλασσα, που δέν λείπει από κανένα σχεδόν έργο του, την πρωτοείδε στα έντεκα χρόνια του. "Ως τότε την έφτιαχνε όπως την έβλεπε με τη φαντασία του. Κάπως έτσι τη ζωγραφίζει και τώρα. Πέρασε τα πρώτα χρόνια της ζωής του σ' αυτή την έπαρχιακή πόλη, μέχρι που ρθε ό πόλεμος και ή οίκογένειά του κουβάλησε στην πρωτεύουσα. Κατοχή και πείνα τόν βρήκανε 14 χρονών. Μοιράστηκε με τό φτωχό λαό της πατρίδας μας όλα τά βάσανα. Στα 15 τοϋ μιλήσανε για λεφτεριά και τόν μάθανε νά χαράζει στό λινόλεουμ τό όραμά της. Τά πρώτα έργα του ήταν στάμπες και γραψίματα για τίς προκηρύξεις της 'Αντίστασης. "Υστερα, σάν περάσανε κατοχή και μετακατοχικές περιπέτειες, ό Τάσος Ζωγράφος άρχισε νά δουλεύει στα σκηνογραφικά συνεργεία, πότε σάν ζωγράφος, πότε σάν μπογιατζής. 'Αργότερα ειδικεύτηκε στις πλαστικές κατασκευές. Δούλεψε σ' όλα τά θέατρα και με όλους τούς σκηνογράφους. Αυτός που τοϋκανε ξεχωριστή έντύπωση ήτανε ό Γιάννης Τσαρούχης. Μα και κεϊνος ξεχώρισε τό νεαρό (τότε) Ζωγράφο και τόν παρώτρυνε νά ζωγραφίζει. 'Ο Τάσος άργησε ν' ακολουθήσει τίς συμβουλές τοϋ «δάσκαλου». Έφτασε στα 45 του και τότε ζωγράφισε. Πρώτη άτομική του έκθεση στο «Ζυγό», τό 1979. 'Από τότε έκανε άλλες δύο. 'Η σκηνογραφική δουλειά τοϋ Ζωγράφου, που σήμερα είναι γνωστός σκηνογράφος, έχει προσωπικό χαρακτήρα, που τονίζεται άπ' την έντονη παρουσία της ζωγραφικής του. Μιάς ζωγραφικής που σκύβει με σεβασμό στη λαϊκή παράδοση και την προεκτείνει με έντεχνο τρόπο.

Ήξερα τὸ σκηνογράφο Ζωγράφο. Ἀπὸ χρόνια τριάντα περίπου τὸν ξέροναν ὅλες οἱ φάσεις τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου. Δὲν ἤξερα ὅτι ἤξερα καὶ τὸ ζωγράφο Ζωγράφο. Ὅχι γιατί ὑπάρχει σὲ ἄλλους παλιότερους, ἀλλὰ γιατί τὶς εἰκαστικές του ἀναζητήσεις — ἐντεχνη προέκταση τῆς λαϊκῆς παράδοσης — τὶς ἔχω ὄνειρευτεῖ, τὶς ἔχω γυρέψει στὶς δικές μου εἰκαστικές ἀναζητήσεις. Γοργόνες, ἀκροκέραμα, σουρεαλιστικές διαφυγές καὶ μνημες, στοιχειωμένες μέσα του καὶ μέσα μου: Ζωγραφικὴ προέκταση ἐνὸς σκηνογραφικοῦ ὄνειρου.

Ὅ,τι εἶδα μὲ ἔθελξε, ἀλλὰ δὲν μὲ ξάφνιασε. Μὲ ταξίδεψε ὁμως. Σὲ μιὰ ζωγραφικὴ θάλασσα. Τὸ καράβι παλιό, γεμάτο ἀκροκέραμα, τελάρα πού ὀνομάζονται παλιὰ νεοκλασσικά, κιτρινισμένες κάρτ ποστὰλ «εὐτυχήτε», «καλημέρα σας», ἔρωτες πού πετᾶνε σὲ παιδικούς οὐρανούς, γαλάζιους πάντα.

Κοιτάω τὸ Ζωγράφο ἀκουμπισμένο στὴν ἄκρη ἐνὸς πίνακα μὲ καβαλλάρηδες — καλὴ παρέα, Κολοκοτρώνη, Βελουχιώτη, Μακρυγιάννη —, σὰν νᾶναι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες, προέκταση τοῦ πίνακα.

Χαμογελάει.

Κοιτάω τὰ κουτιά ἀπὸ τὴν τελευταία μου ταινία «Ὁ Μεγαλέξανδρος». Θέλω νὰ τοῦ πῶ:

Ἀλλάζουμε;

ΘΟΔΩΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ